bastard

Artikler

Jon R. Skulberg. Foto: Matthew Pittchford

Alle mennesker snakker med kroppen undtagen dem vi kender

D. 12. Marts skulle Jon R. Skulberg (Convoi Exceptionnel) have præsenteret sin forestilling *For Ever Four Seasons* i Dansehallerne. Skribent Mille Højerslev var i den forbindelse blevet inviteret til at lave et portræt af den norske iscenesætter, koreograf og scenograf. Forestillingen blev aflyst, mens Højerslevs tekst blot ændrede form. Skulberg og Højerslev, der aldrig før har mødtes eller talt sammen, indledte en samtale over Messenger kun få dage før, COVID-19 væltede Danmark omkuld.

Af Mille Højerslev & Jon R. Skulberg

Hvis Jon R. Skulberg og jeg engang ude i fremtiden skal fortælle andre, hvor vi kender hinanden fra, vil svaret være Facebook. Den fortælling kan ligefrem lyde normal. Knapt så normalt – men ret så kontroversielt – er det at henvende sig via Messenger, når man er en kulturjournalist, der skal interviewe en kunstner.

Jeg anmodede Skulberg om venskab et par dage før den københavnske premiere på hans forestilling *For Ever Four Seasons*, som jeg skulle have været inde og se i Dansehallerne i midten af marts. Forestillingen havde premiere første gang på Bora-Bora i Aarhus i 2019. *For Ever Four Seasons* er en sanselig undersøgelse og kunstnerisk fortolkning af begrebet det antropocæne, som ud fra et videnskabeligt perspektiv beskriver, hvordan vi – mennesket og planeten – er på vej ind i en ny geologisk epoke.

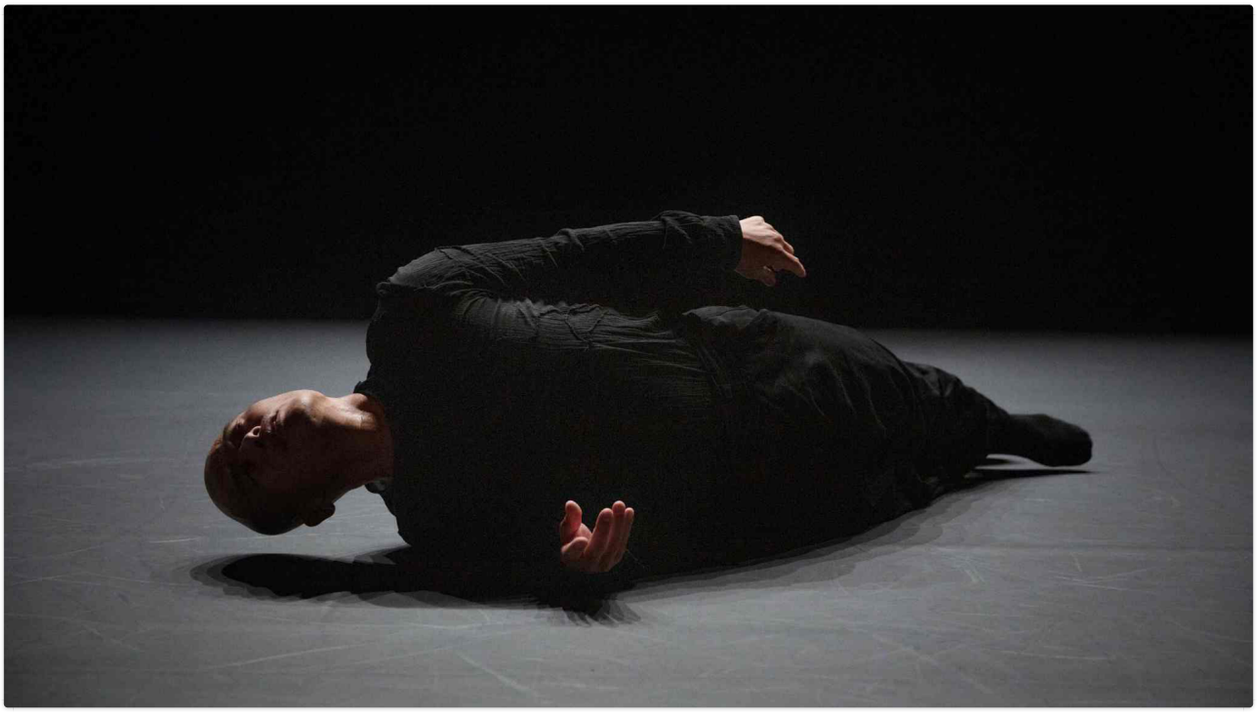

Pressefoto fra For Ever Four Seasons. Foto: Søren Kjeldgaard

Jon og jeg har ikke kun skulle lære hinanden at kende under COVID-19-pandemien. Vi har i fællesskab nærmest skulle opfinde et nyt format, da rammerne for det traditionelle interview var i opløsning. Mikrofonen blev vendt begge veje. Der kunne gå op til flere dage før, vi hver især fik svar, da samtalen skulle passes ind i en hverdag, der var sprængt i stykker. Vi svarede hinanden på alle tider af døgnet for at gøre plads til hverdagens gøremål. Om det så var Zoom-møder, der skulle afholdes og afvikles, gulve, der skulle vaskes og skrubbes eller et barn, der skulle hjemmeskoles og drages omsorg for. Den sårbarhed, vi alle nok har mærket i løbet af den første fase af coronakrisen, flyttede ind i samtalen og fik plads.

2. Apr 14.48

MH: Hej Jon. Hvordan går det med dig? Jeg tænker meget på dig og på holdet.

2. Apr 2020 17.16

JRS: Hej Mille. Jeg har også tænkt på vores samtale, og måske vi kan fortsætte den? Hvordan ser din virkelighed ud for tiden? I disse dage imellem e-meetings, aflysninger og uvisse tidshorisonter er det vigtig ikke at glemme grundtankerne rundt vores værker og ikke kun det logistiske og instrumentelle.

3. Apr 2020 08.41

MH: Det ville glæde mig at fortsætte samtalen. I øjeblikket kapitulerer jeg. Jeg har en lille på 3 år derhjemme, så dagene går med ham. Kan jeg holde mig vågen, forsøger jeg at bruge aftener til at holde fast i det, der er mit. Jeg er også begyndt at gå tidlige morgenture for at få roen til at tænke og skrive. Og så forsøger jeg at planlægge frem i tid. Jeg skal bl.a. have søgt penge til et formidlingsprojekt, der ikke er fuldt finansieret endnu. Med det sagt nyder jeg faktisk karantænetiden, og at samfundet er sat på pause. Bør jeg føle skam over det? Hvordan ser din hverdag ud? Hvad tænker du, og hvad bekymrer du dig om? Jeg er i øvrigt helt enig i din betragtning: Er det bare mig, eller oplever du også en større forbundethed? Måske kommer det af, at resten af samfundet i øjeblikket lever og arbejder, som vi selvstændige gør.

4. Apri 2020 14.58

JRS: No shame, no guilt, no punishment. Det er noen udsagn, som er vigtige for mig, da jeg jo bruger andres kroppe, tid og liv som materiale og medium. Så jeg synes ikke, du skal føle skam. Sidste år var jeg hjemme i København i 44 dage og har arbejdet mest andre steder de sidste par år. Så personligt i disse dage er jeg blevet tvunget til en form for re-socialisering, med stedet jeg bor, at det er mere end et sted at sove. Begrebet 'hjem' har blevet noget at forholde sig til. En privilegeret problemstilling, jeg er fuldstændig klar over det. Ellers bruger jeg meget tid på konsekvenser af aflysninger, arbejde med forskellige scenarier for at kunne skabe, og have premiere på et nyt værk til sommeren. Også kan man jo ikke undgå at blive berørt af scenerne, vi ser fra Italien og Spanien. Og tanken over, hvordan USA vil se ud om et år, skaber bekymring. Hvordan EU og dermed vi håndterer et evt. stort corona-udbrud i flygtningelejren, Moria. er jo også et spørgsmål. Jeg frygter, at i historiebøgerne vil det fremstå som endnu en skamplett i europæisk historie, hvis ikke det ageres i samme scala vedr. smittevern som i andre dele af samfundet.

Jeg tror, vi alle har blevet tvunget til at forholde os til et "vi" i disse dage. Et "vi", som synliggør et kollektiv, vi er en del af, om vi vil eller ikke. Opgangen, gaden, professionen, nationen etc.

Og så meget respekt for at have en 3 årig at ta hånd om i denne tid.

Indespærret i det skønne. Illustration af Johannes Bering Liisberg

5. Apr 2020 10.47

MH: Jeg er personligt glad for dit perspektiv på skam. Det vil jeg huske på for fremtiden. Jeg forstår dine tanker. Det er en privilegeret problemstilling, når man sammenligner sig med personer på flugt og de, som befinder sig i flygtningelejre og på detentionscentre. De indsatte i fængsler. Eller med personer, som i øjeblikket er tvunget til at bo med en voldelig partner. Vil du behandle det kunstnerisk på et tidspunkt? Jeg er også meget berørt af scenerne fra rundt om i verdenen. Tænk at dø af corona. Under global panik. Ikke at måtte blive rørt som det sidste i livet. At blive mindet om, hvor skrøbeligt mennesket i grunden er, er voldsomt. Men det er endnu mere voldsomt, synes jeg, at opleve, hvor udsatte, de udsatte virkelig er. Du skriver, at du frygter, hvordan håndteringen af et evt. udbrud i Moria-lejren kunne få negativ opmærksomhed i historiebøgerne og fremstille os og vores samtid i et dårligt lys; som usympatiske, kyniske og grådige, forestiller jeg mig. Jeg håber, der vil blive skrevet om vores håndtering på en brutal ærlig måde. Vi skal ikke glemme vores fejltagelser eller fortsætte med at skrive skampletter ud af historiebøgerne. Skampletterne skal have vægt i historien. Hvad vil dit kommende værk behandle?

Det er helt rigtigt set, at vi i disse tider er blevet tvunget til at forholde os til et 'vi'. Jeg mærker særligt det der 'vi', når jeg ser, læser og hører nyheder eller skriver med venner og kollegaer fra andre dele af verden. Jeg føler en større forbundenhed til verden, simpelthen.

At have den 3-årige at tage mig af gør i hvert fald, at jeg bliver udfordret på balancen mellem arbejde og hjemmet. Men jeg nyder at være hjemme med den lille. Det må jeg indrømme. Selvom man som mor skal passe på, hvem man fortæller det til. Vi bør indføre borgerløn her i landet. Det tænker jeg på nærmest dagligt i øjeblikket. Tænk på al den kunst, der kunne produceres, hvis alle fik udbetalt mellem 5.000-10.000 kr. om måneden. Den ilt man kunne tilføre kulturlivet. Tænk på alle de børn, der tilbringer op til 8 timer væk fra hjemmet, som kunne få mere tid med deres forældre og omsorgspersoner. Måske kunne man ligefrem nedlægge jobcentrene og afvikle ligegyldige aktiveringsforløb.

Vil du forholde dig til COVID-19-krisen på nogen måde i dit kommende værk? *For Ever Four Seasons* foregreb på en måde det, vi taler om i forhold til COVID-19-krisens positive effekt på klimaet: Hvordan mennesket påvirker kloden. Det er ret fantastisk at læse om dyr, der befolker mennesketomme byer. At kunne se stjerner i København, lugte havet og mærke i næseborene, hvordan luften er mindre forurenet. Eller overfortolker jeg nu?

Pressefoto fra For Ever Four Seasons. Foto: Søren Kjeldgaard

9. Apr 2020 22.04

JRS: Beklager mit sene svar. Jeg er i en kombination af passivitet, ømhed, samtidig som jeg har gang i alle mulige kalendere og excel-ark for at finde ud af, hvordan det næste år kommer til at se ud med aflysninger og udsættelser.

Katastrofen er jo til stede i *For Ever Four Seasons*, men at jeg foregriber noget, tror jeg ikke. Et værk, som var meget vigtig for mig i udviklingen af forestillingen, er Svetlana Aleksijevitjs bog *Bøn for Tjernobyl* (udgivet i 2008 på dansk red.). Aleksijevitj anvender Tjernobyl som et fremtidsbillede, og lader Tjernobyls befolkning vidne og huske, i en verden, der vil glemme den store menneskeskabte katastrofe. Igennem vidneberetninger skildres livet og naturen efter katastrofen. Teksten giver hyper-konkrete eksempler, som stiller etiske, moralske og metafysiske spørgsmål til det moderne menneske. Her var det jo snak om et lokalt udslip, som kunne få global spredning. Noget vejret og vinden den dag hindret. Jeg synes, denne ulykken er et bedre eksempel end det abstrakte klimabilledet på, hvordan mennesket har sat sig selv i en dominerende rolle i forhold til naturen og teknikken.

I den situationen, vi står i nu, så er det jo hverdagen, som har blevet fjenden. Våres egen helt banale fysiske ageren har konsekvenser. Jeg kan være smittebærer uden at være klar over det. Det giver et helt særligt eksistentielt perspektiv.

I dansen findes begrebet kinesfære, som er det personlige rum i ens umiddelbare nærhed, som kan nås uden, at man flytter sig. Nu er vi jo alle tvunget til at forholde os til afstand og nærhed. (Noen håndterer denne øvelse bedre end andre…). En hverdags-koreografi af empati. Vores sårbarhed er blevet meget synlig. Det, tror jeg, kun er godt.

Når det gælder COVID-19-krisens effekt på klimaet, er jeg meget pessimistisk. Med tanke på den recession, vi ser i den globale økonomi lige nu, vil det ikke er være mod eller overskud til en videre grøn omstilling,, når vi kommer over på den anden side. Jeg tror, både det offentlige og private markedet vil være så ustabilt og presset, så de ser sig tvunget til at gå tilbage til allerede kendte løsninger og infrastrukturer. Kapitalmarkedet er jo mere følsomt end mig, og det er altså ikke et godt tegn. Så jeg tror, muligheden for at skabe strukturelle ændringer i energi og transportmarkedet er gået i hvert fald 10 år tilbage. Måske antallet flyrejser vil reduceres. Men med tanke på, at kommerciel flytrafik står for kun 3 procent af de globale udslip, så er ikke det en stor trøst.

Kakofonisk samfundssind. Illustration af Johannes Bering Liisberg

13. Apr 2020 13.56

MH: Det bogværk, du nævner, kender jeg slet ikke, men vil prøve at finde det på biblioteket. Sikkert også en spændende fortælling at lægge billeder og bevægelser til og fortolke gennem dans. Det er sjovt, jeg havde forestillet og forventet noget andet, da jeg læste på hjemmesiden, at forestillingen arbejdede

med menneskets rolle i den antropocæne tidsalder. Jeg havde netop tænkt på de menneskeskabte katastrofer og i teoretiske baner, bl.a. inspireret af artiklen *Den antropocæne ideologi* (5. marts 2016) fra Information som jeg fandt frem til via en Google-søgning.

Jeg er glad for, at du fik åbnet mit blik for forestillingens udspring. Nu glæder jeg mig endnu mere til at opleve *For Ever Four Seasons*, hvis den altså er en af de forestillinger, der er blevet udsat og ikke er aflyst?

Hverdagen er blevet fjenden. Men på en anden måde, end vi er vant til. For jeg tror, mange ser hverdagen som et fængsel – også før den nuværende krise. Tænk på Erlend Loes *Doppler* (2004), hvor en mand skrider fra hverdagens trivialiteter og sin familie for at flytte ud i skoven og blive ven med en hjort. Og Tove Ditlevsen afsky for hverdagen, fordi den holder hende fra at være forfatter. Men jeg er helt enig i, at den her situation, vi er i nu, får os til at reflektere på en anden måde, end vi er vant til. Vil du ikke nok lave en forestilling, der viser denne "hverdagskoreografi af empati"? Jeg tror, dansen eller performancekunsten er den bedste kunstform i forhold at beskrive de eksistentielle problematikker, denne krise har sat i gang. Og problemet med kroppen, kroppene og det desinficerede rum.

18. Apr 2020 13.06

JRS: Hej Mille. Du får et svar fra mig i dag eller i morgen. Beklager min forsinkelse.

MH: Hej Jon. Du behøver absolut ikke stresse med at svare mig. Men jeg glæder mig til at høre fra dig. Jeg er begyndt at se frem til dine skriv. Det er først i denne her uge, jeg er begyndt at skrive artikler igen, så vores korrespondance har nærmest været min eneste intellektuelle øvelse. Vi skrives. Håber, at alt er vel hos dig.

20. Apr 2020 13.11

JRS: Kære Mille. Her kommer noget fra mig. Tekst er altid en meget trang fødsel for mig. Er skarpere i den mundtlige samtale. Der er det rum for at være selvmodsigende, humor og provokation på en anden måde.

Jeg vil stadig mene, at forestillingen handler om menneskets rolle i vores antropocæne tidsalder. Men jeg tror, siden jeg arbejder mere sanseligt end intellektuelt, at jeg måske tager en omvej til det ræsonnement. Grunden til, at jeg fandt *Bøn for Tjernobyl* inspirerende, handler nok om flere ting. Både tematisk, men også den menneskelige dimensionen og omsorgen og håbløsheden, som findes i den. Med atomteknologien har vi mennesker skabt en menneskeskabt naturkraft, som gør, at vi kan agere i samme skala som naturen. Vi er vores eget jordskælv, vulkanudbrud. En tidsindstillet tsunami. Så på den måde synes jeg, det er et meget konkret eksempel i en ellers abstrakt tanke, som det antropocæne jo er. Men jeg vil understrege, at dette er noget, som har informeret mig i skabelsen af værket, og ikke noget jeg illustrerer for publikum.

Værket er konstrueret ud i fra, at jeg ville arbejde med Kenzo Kusuda og Marianna Kavilleratos på scenen. De er jo mit grundmateriale – i helt konkret forstand. Jeg ville komponere et værk baseret på deres to meget ulige fysiske og atmosfæriske tilstedeværelse. I begyndelsen handlede forestillingen om landskabet og eksplosionen. Og så i løbet af processen fik den en større tematisk ramme.

Kenzo og Marianna ses sammen kun to korte momenter i værket og har en form for et møde kun en gang. Dramaturgisk består værket af to dele.

Første del kan man kalde et natursyn. Et natursyn er jo altid en del af kulturen og handler aldrig kun om naturen selv, men i lige så høj grad om vores forhold til naturen. Med natursynet som undersøgelsesfelt, ville jeg iscenesætte et personligt og et analytisk natursyn. Gennem danser Kenzo Kusudas bevægelser og det scenografiske rum, arbejder jeg med nærvær som ren væren, og repræsentation af naturen som intentionsløs kraft. Dette udgangspunkt åbner jo op en serie problemstillinger: Kan en menneskekrop repræsentere naturen? Kan man gøre distinktionen menneske og "natur"? Hvordan kan man repræsentere "naturen" koreografisk uden at illustrere den? Når jeg taler om natur, hvad taler jeg om? Siger jeg natur, men mener landskab?

Del to er et menneskesyn. En opfattelse af menneskets væsen og væren i samfundet. I anden del legemliggør Marianna Kavallieratos mennesket som figur i verden med alt, hvad det afføder af smerte, minder, sorg, længsel og håb. Kavallieratos figur fungerer som en 'reflektions-flade' for publikums identifikation og forestillingsevne. I denne del kan man nok mærke ekkoer fra Aleksijevitjs sprog og fortællinger.

Det er vigtigt for mig at understrege, at mine værker først og fremmest er en sanselig erfaring. Det er ikke en scenisk illustration af fx Timothy Morton eller Thoreau. Det får andre tage sig af. Og det findes der jo nok af.

Jeg arbejder mest med, hvordan jeg kan komponere atmosfærer og udfordre publikums opfattelse af tid. Til ethvert valg, jeg tager, må jeg stille mig spørgsmålet: Hvordan oplever publikum dette? Det handler ikke om at please eller forklare. Men en bevidsthed og annerkendelse af, at det er i deres oplevelse, værket findes, og evt. vil leve videre. Jeg tror ikke en forfatter kan læse sin egen roman. På samme måde er det publikum, som til syvende og sidst "ser" forestillingen. Jeg kan have en idé om den. Men det er i deres oplevelse, den findes.

Peter Brook (britisk teater- og filmdirektør red.) sa dette på en forelæsning, jeg var med til for et par år siden: "Theatre is people happening to other people". Og for mig rammer han fuldstændig kernen i, hvad som er scenekunstens potentiale. Og det må vi forvalte med omhu. Det findes et 1:1 skalaforhold mellem publikum og performere. Uanset om det er en danser, performer eller sanger. De(n) krop(pe), som står foran dig, er lavet af det samme materiale som mig som publikummer. Selv om den måske er medieret og urealistisk, så har den stået op af sengen i dag, været ked af det eller glad, sulten og træt. Det er et ubrydelig bånd af tre-dimensionalt liv og fysikalitet. Dette kan hverken romanen, videoværket, skulpturen eller maleriet konkurrere mod.

Pressefoto fra For Ever Four Seasons. Foto: Søren Kjledgaard

Det er denne eksistentielle materialitet som gør, at jeg gør det, jeg gør. Tror jeg.

Det er et godt udgangspunkt at undersøge virkeligheden med.

Godt, du kan komme i gang med artikler igen. Kan du sende din søn i børnehave nu?

20. Apr 2020 13.16

MH: Jeg vil følge op med et kort spørgsmål. I går læste jeg i en fransk børnebog (min søn er dansk-fransk) og stødte på den her illustration (foto af en lastbil med teksten: Convoi Exceptionel trykt på siden af køretøjet red.). Hvad ligger der i det navn for dig? Jeg svarer dig på et senere tidspunkt, når min søn ikke har brug for mit nærvær og min opmærksomhed. Vi holder ham hjemme indtil næste uge, så personalet i institutionen har haft tid til at få mere styr på de nye daglige rutiner og bedre kan indarbejde dem i det pædagogiske arbejde.

20. Apr 2020 14.37

MH: God solskinsdag

JRS: Ilm. Skal ut å luftes.

Jeg vil gerne følge op på hverdages empati og samtidig svare på dit spørgsmål. Ligesom det skilt, der findes på store lastbiler på motorvejen, håber jeg mine arbejder kan være en påmindelse om at være opmærksomme på særlig tyngde og indhold. Convoi Exceptionnel er et transportsystem for det enigmatiske, smerten, det angstfyldte og måske muligheden for håb. Jeg plejer at sige at Convoi Exceptionnel skal være et fitnesscenter for empati.

Jeg glemte å legge ind et spørgsmål til dig, der hvor jeg skriver om 1:1 forholdet mellem performere og publikum. Hvad du tænker om det, som jo også har et billedkunstnerisk blik?

Hvordan kan man åbne døre, men ikke tvinge en læsning ind over publikum/beskueren? Scenekunsten har jo nesten blevet en kunstform, som skal forklare sig selv ihjel inden den er oplevet. Det skaber også lidt rum hos publikum, tror jeg, i at det er ok og ikke forstå med det samme. Give folk mulighed til at gå ind i et rum, hvor det er trygt at tvivle.

Living on the Edge. Illustration af Johannes Bering Liisberg

28. Apr 2020 09.25

MH: Hej Jon. Du er ellers meget dygtig til at skrive indlevende om din kunst. Jeg mærker tydeligt, at du nærer en stor kærlighed til dit fag. Det er dejligt at kunne læse. Og jeg blev meget rørt af at læse, hvordan du udfoldede dit værk. Dine tanker vil jeg tage med mig næste gang, jeg træder ind i et scenerum.

Det er måske lidt tarveligt, at jeg vælger den skrevne form, for den er klart mest til min fordel. Til gengæld kunne en mundtlig samtale mellem også nemt gå galt: Jeg har lyst til at indrømme over for dig, at jeg er pinligt dårlig til at forstå norsk. Så jeg håber, at du vil bære over med mig, når vi en dag får mulighed for at mødes.

I forhold til billedkunsten og forholdet 1:1 kan jeg faktisk komme på flere gode eksempler, hvor kunstnere bruger andre mennesker som materiale og medium. Jeg vælger dog at fortolke forholdet mellem kunsten (altså, nødvendigvis ikke kunstneren) og publikum på en anden måde, end du måske forventer. Jeg tænker fx på CAMP – Center for Art on Migration Politics, som ligger placeret i Trampolinhuset. Centret producerer udstillinger, som er relevante for de, der kommer og bruger huset. De tager udgangspunkt i asylansøgeres virkelighed. Hvad vil det sige, at bo på et asylcenter eller i en lejr? Hvad gør det ved ens selvforståelse, krop og fremtræden? Brugerne i Trampolinhuset giver omvisninger i udstillingerne og får lov at dele deres erfaringer i et fordomsfrit rum, hvor de tilmed er 'empowered', fordi udstillingerne er deres i den forstand, at de er lavet til, for og om dem. For at komme ind til udstillingen, skal man gå igennem Trampolinhuset, forbi dets køkken og opholdsstue, hvor der sidder andre kroppe. Kroppe, som normalt er gemt væk bag massive hegn og lukkede og låste porte. Og det er meget konfrontatorisk på en måde, som vi ikke er så vant til fra billedkunsten – traditionelt set. Man kan ikke andet end at forholde sig til disse kroppe for, hvad, de er: Mennesker af kød og blod. I grunden ikke anderledes fra os andre, der lever en beskyttet og tryg tilværelse i det danske samfund.

Man kunne jo også vælge at slå ned på billedkunsten i 1960'erne, hvor bl.a. performancekunsten tog fart og vel har sin oprindelse. Det var også omkring dette årti, at man så nogle af de første socialt engagerede og brugerinvolverende kunstprojekter. Det synes der i hvert fald at være bred teoretisk enighed om. Selvom man også kunne argumentere for, at disse typer af billedkunst blev udviklet allerede i middelalderen med introduktionen af karnevalet. Det har jeg i hvert fald selv forsøgt at påvise med udstillingen *CARNE VAL* som jeg kuraterede tilbage i 2013.

Pressefoto fra For Ever Fou Seasons. Foto: Søren Kjeldgaard

1 maj 2020 14.09

MH: Hej Jon. Ser du med live fra Metropolis?

JRS: Hej Mille. Jeg har siddet i zoom-møder indtil nu. Helt firkantet i øjnene. Vil prøve at checke ind senere.

Du får svar imorgen på det andet. Ligget lidt i fosterstilling denne uge indtil nu.

10 maj 2020 21.58

MH: “Alle mennesker snakker med kroppen undtagen dem vi kender” sagde min søn til mig i går. Han snakker tit med folk på gaden, og nu er han altså kommet frem til, at de, der af den ene eller anden grund ikke taler tilbage til ham, altså kun kan snakke med deres kroppe, haha. Til at starte med troede han, at de ikke kunne tale overhovedet. Kom til at tænke på dig.

JRS: Det er virkelig en god iagttagelse! Og særlig distinktionen til de, vi kender, og de andre. Tror mange har opdaget deres kinesfære, men endnu ikke udviklet sprog for at manøvre i den. Utrolig, at han kan opleve det så tydeligt.

Måske vi alle skal på et socialdemokratisk lanciers kursus for at lære os at gebærde os fysisk i forhold til hinanden.

Om Jon R. Skulberg:

Jon R. Skulberg (f. 1985) er en norsk iscenesætter, koreograf og scenograf, som bor og arbejder i København. Han er uddannet fra Akademi for Scenekunst i Frederiksstad og har læst Dramaturgi på Aarhus Universitet. Foruden at stå bag den tværæstetiske platform, CONVOI EXCEPTIONEL er Skulberg kendt for sit langvarige samarbejde med Kirsten Dehlholm og Hotel Pro Forma. Siden 2012 har Skulberg også udgjort den ene halvdel af koreograf-duoen JULI/JON. Skulbergs kunstneriske projekter er bl.a. fremført og udstillet i Oslo, København, Aarhus, Bruxelles, Poznan, Riga, Berlin, Warsawa, Moskva og Brisbane.

Kommende projekter:

CONVOI EXCEPTIONEL arbejder i øjeblikket med at skabe en trilogi, der vil undersøge forskellige læringsrum, som griber dybt ind i vores kroppe og tanker og kollektive bevidsthed. En gymnastiksal, en svømmehal og et klasseværelse er de rum, CONVOI EXCEPTIONEL vil arbejde i og møde med stærke konceptuelle, æstetiske og sceniske virkemidler. Kendetegnende for disse tre læringsrum er, at de påvirker publikum forskelligt: For det voksne publikum vil disse rum vække minder, der knytter sig til erfaringer, som ligger langt tilbage i tid. For et yngre publikum vil forskydelsen i tid være mindre, og de unge vil muligvis bevæge sig indenfor disse rum til daglig. Til gymnastiksalen skabes et akustisk koreografisk værk og en udstilling, der tematiserer kroppens minder. I svømmehallen komponeres et korværk fremført af 12 sangere, der ledes af en dirigent, iscenesat i et bassin. I klasseværelset udfoldes et tekstbaseret ambisonisk lydværk, som publikum oplever siddende ved hvert sit bord iført hovedtelefoner. Trilogien behandler emner som hukommelse, ansvar, dannelse og fællesskab. Forståelsen af, hvad et "vi" er, udfoldes med udgangspunkt i rummenes tradition, funktion og arkitektur.